

Sygnatura akt VI W 1193/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2015 roku

sprawy przeciwko P. W. synowi E. i B. z domu M.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 04 lutego 2015r o godz. 22:50 we W. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) przeszedł przez jezdnie w miejscu niedozwolonym

tj. o czyn z art. 97 kw

I. uznaje obwinionego **P. W.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia mu kary;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 4 lutego 2015 roku P. W. przeszedł przez jezdnię na wysokości posesji numer siedem, mieszczącej się przy ulicy (...) we W..

W miejscu, w którym przekraczał jezdnię nie ma oznaczonego miejsca dla pieszych.

Obserwujący zachowanie obwinionego funkcjonariusz Policji, podjął wobec niego interwencję.

Obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego.

dowód;:

zeznania świadka M. W. - protokół przesłuchania z 22 czerwca 2015 roku

notatka urzędowa karta 4 akt;

szkic sytuacyjny k. 4 verte akt;

dokumentacja fotograficzna k. 28-29 akt;

wyjaśnienia obwinionego - protokół przesłuchania z 22 czerwca 2015 roku.

P. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach potwierdził fakt przechodzenia przez jedną ulicę (...). Podniósł jednak, że był do tego uprawniony.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu wykroczenia są bezsporne i jednolicie opisywane, tak przez podejmującego wobec P. W. interwencję funkcjonariusza Policji, jak i obwinionego, który nie kwestionuje miejsca, w jakim przekraczał jezdnię. Próbuje jednak ekskulpować się od odpowiedzialności karnej wskazując, że był do tego uprawniony, gdyż do najbliższego przejścia, mieszczącego się przy Placu (...) II, dzieliła go odległość 130 metrów.

Stanowiska obwinionego jest błędne.

Zasadą jest, że przejście pieszych przez jezdnie odbywać się może wyłącznie w wyznaczonych do tego miejscach, a odstępstwa od tej zasady ściśle są określone w ustawie Prawo o ruchu drogowym i w zasadzie nie dotyczą obrębu wielkich miast, a zwłaszcza ich centralnych ulic.

Wystarczy odwołać się do art. 13 ust. 5 powołanej ustawy, by stwierdzić, że interwencja funkcjonariusza Policji była zasadna, wobec sprzecznego z prawem zachowania obwinionego.

Na obszarze zabudowanym bowiem, drodze dwujezdniowej lub po której kursują tramwaje po torowisku wyodrębnionym z jezdni, pieszy przechodzący przez jezdnię lub torowisko jest obowiązany korzystać tylko z przejścia dla pieszych.

Wskazane okoliczności, wykluczające możliwość zachowania, jakie podjął obwiniony, mają charakter alternatywny, ale w rozpatrywanej sprawie występują łącznie (co wynika choćby z przedłożonych przez obwinionego fotografii).

Fakt ten tym bardziej uzasadnia działania Policji i obrazuje skalę naruszenia przez obwinionego elementarnych zasad ruchu drogowego.

Zachowaniem swoim obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 97 kw. Przechodził bowiem przez jezdnię w miejscu niedozwolonym.

Mając na uwadze godzinę popełnienia wykroczenia (22.50) fakt, że nie stwarzał zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, był trzeźwy i nie utrudniał ruchu pojazdów, Sąd uznał, że niecelowe jest karanie obwinionego a adekwatną reakcją na czyn jakiego się dopuścił, będzie odstąpienie od wymierzenia mu kary.

Wobec treści rozstrzygnięcia, Sąd zwolnił go również od ponoszenia kosztów postępowania i od opłaty (art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w)